

Arrest

nr. 192 732 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 9 mei 2017 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Eveneens op 9 mei 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt :

“Aan mevrouw die verklaart te heten:

Naam: K.(...)

Voornaam: D.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/ 11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 19.10.2010 en op 20.10.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeer verplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2001)

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes echtgenoot K.(...) M.(...) (°(...)) huwde op 25.09.2004 in België met een 23 jaar oudere Belgische vrouw, S.(...) A.(...) M.(...) C.(...) (°(...)). Op basis van dit huwelijk diende hij op 13.10.2004 een aanvraag tot vestiging in overeenstemming met het toenmalige artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Betrokkenes echtgenoot werd uiteindelijk in het bezit gesteld van een C-kaart op 18.10.2007. op 24.08.2007 scheidde betrokkene echtgenoot van Mevr. S. en vervolgens diende betrokkene samen met de drie dochters die zin Turkije al had met haar echtgenoot, een aanvraag tot gezinshereniging in overeenkomstig het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980. dit werd toegestaan en op 24.01.2009 kwam betrokkene samen met haar dochters naar België.

Op 01.04.2010 werd het huwelijk van betrokkens echtgenoot met Mevr. S. nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste aanleg als zijnde een schijnhuwelijk. Als gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd op 11.10.2010 het recht van betrokkene echtgenoot op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van betrokkene en haar dochters daar hun verblijfsrecht voortvloeide uit het verblijfsrecht van haar vader. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.10.2010 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 24.02.2011 verworpen door de RvV.

Betrokkene diende nadien 3 maal een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (op 4.04.2001, 10.11.2001 en 5.11.2015). De eerste twee aanvragen werden onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van de nodige stukken en de derde aanvraag werd ongegrond verklaard. Deze beslissingen werden allemaal aan betrokkene betekend.

Betrokkenes aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de aanvraag tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werd verworpen.

Betrokkenes echtgenoot en twee meerderjarige dochters verblijven eveneens illegaal op het grondgebied en dienen eveneens terug te keren naar Turkije. Betrokkenes derde meerderjarige dochter G.(...) verblijft ondertussen legaal op het grondgebied. Zij is in België gehuwd en heeft ondertussen haar eigen leven. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene bovendien in staat stellen om in contact te blijven met haar dochter.

Bovendien werd betrokkene door stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met in begrip van medische ondersteuning. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze

mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van s' lands openbare orde. Hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier lijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"Zoals woordelijk mag blijken uit de bestreden beslissing, verkreeg verzoeker "in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid" een inreisverbod opgelegd omwille van de "beslissing tot verwijdering van 09.05.2017".

Het inreisverbod dient, conform artikel 74/11 Vreemdelingenwet, gepaard te gaan met een verwijderingsbeslissing. In casu is dit de beslissing van 9 mei 2017 (een bijlage 13).

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring. Indien dit beroep wordt toegekend, verdwijnt deze beslissing retroactief uit het rechtsverkeer en is het inreisverbod niet langer gepaard met de verwijderingsbeslissing van 9 mei 2017.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"A. HET (ONBETWISTE) PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKSTER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Verzoekster behoort tot een gezin met drie kinderen.

Mevrouw K.(...) D.(...) is een 47-jarige vrouw, geboren in (...) (Turkije) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

De heer K.(...) M.(...), haar echtgenoot, is een 55-jarige man, geboren in (...) (Turkije) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

Vader en moeder hebben samen drie dochters: K.(...) C.(...) (° (...)), K.(...) G.(...) (° (...)) en K.(...) K.(...) (° (...)).

De heer K.(...) M.(...), de echtgenoot van verzoekster, heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Zoals blijkt uit het administratief dossier, is de heer K.(...) M.(...) onafgebroken in het Rijk aanwezig sinds 2004. Ter staving verwijst zij naar de elementen zoals gekend in het administratief dossier. Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

De heer K.(...) D.(...) huwde met een Belgische vrouw, mevrouw A.(...) S.(...) (73-03.31 276-77). Op basis van dit huwelijk verkreeg hij reeds eerder een legaal verblijf. Het huwelijk tussen beide echtgenoten liep echter op de klippen. Het koppel scheidde op 24 augustus 2007. Dit had tot gevolg dat hij zonder verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied verbleef.

De heer K.(...) M.(...) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw K.(...) D.(...). Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Het gezin heeft geen officiële woonplaats, hetgeen een rechtstreeks gevolg is van hun gebrek aan verblijfsdocumenten. Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie S.(...) (bevriende landgenoten) te (...).

Het gezin dat hen opvangt bestaat uit de heer S.(...) Ö.(...), zijn echtgenote S.(...) M.(...) en hun drie minderjarige kinderen. Verzoeker en zijn gezin verblijven hier gratis. Het pand is eigendom van de familie S.(...) sinds 4 december 2001.

Door de hulp van de familie S.(...), is de familie K.(...) in staat in hun levensonderhoud te voorzien. De heer S.(...) is sinds 1 november 2010 voltijds tewerkgesteld in het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen. Mevrouw S.(...) M.(...) werkt sinds 1 september 2014 deeltijds bij ISS NV.

Mevrouw K.(...) G.(...), één van de drie kinderen, heeft ondertussen het pand verlaten sinds het einde van februari 2015 nadat zij in het huwelijk is getreden met een man die een legaal verblijf heeft. Zij verkreeg aldus een legaal verblijf (F-kaart).

De jongste dochter, K.(...) K.(...), volgt ondertussen op regelmatige basis de lessen in het middelbaar onderwijs te (...). Zij volgt daar de opleiding Logistiek assistent in zorginstellingen en ziekenhuizen.

Zij is ingeschreven in de school sinds 1 september 2008 en volgt hier sindsdien op regelmatige basis de lessen.

Verzoekster liep tevens school in België sinds 2008. Zij is thans afgestuurd en werkbereid. Zij is tevens moeder geworden van K.(...) A.(...) (° (...)).

Mevrouw D.(...) K.(...) heeft te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin K.(...) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Y.(...) P.(...), met praktijk te (...).

De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. P.(...) Y.(...),. Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratief dossier.

Mevrouw D.(...) K.(...) is gekend met diabetes mellitus type 2. Mevrouw D.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en depressie.

De aandoening van mevrouw D.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door haar huisarts (Dr. P.(...) Y.(...)). Verzoekster volgt een strenge medicamenteuze behandeling haar ziekte.

Het doel van de diabetesbehandeling dient een zo lang mogelijk leven met behoud van zo veel mogelijk 'met de gezondheid samenhangende kwaliteit van leven' te zijn. Aandacht voor de kwaliteit van leven is onderdeel van goede diabeteszorg. De effectiviteit van zelfmanagement op zelfredzaamheid en kwaliteit van leven is beperkt.

Om een zo goed mogelijke kwaliteit van leven te handhaven probeert de huisarts niet alleen complicaties te voorkomen, maar ook de belasting van de behandeling zo veel mogelijk te beperken.

De kinderen en haar echtgenoot zijn daarom de mantelzorgers.

Ook de heer K.(...) M.(...),. heeft te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin K.(...) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Y.(...) P.(...), met praktijk te (...)

De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. P.(...) Y.(...). Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratief dossier.

De heer M.(...) K.(...) is gekend met diabetes mellitus type 2 sinds 2009. De heer M.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nierkoliek (links). Er is geen familiale voorgeschiedenis van diabetes. Verzoeker drinkt zelf niet en is gestopt met roken.

De aandoening van de heer M.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door zijn huisarts (Dr. P.(...) Y.(...)). Verzoeker volgt een strenge medicamenteuze behandeling voor zijn ziekte.

De kinderen en zijn echtgenote zijn daarom de mantelzorgers.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt de toepassing, en aldus de bescherming, van artikel 8 EVRM door de gemachtigde erkend, aangezien een belangenafweging door de gemachtigde werd uitgevoerd.

Dit kan aldus niet meer worden betwist door de verwerende partij.

B. DE BESCHERMING: ARTIKEL 8 EVRM - ARTIKEL 7 HANDVEST - ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België, de relatie met zijn partner en de relatie met de dochter van zijn partner.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

C. DE BELANGENAFWEGING VOLDOET NIET T.A.V. ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 HANDVEST EN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET / SCHENDING HOORRECHT

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening

van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde. Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

Daarnaast dienen alle omstandigheden in acht te worden genomen bij zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duurtijd ervan. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). I

In het bijzonder moet worden benadrukt dat verzoekster een inreisverbod met de maximale duurtijd van drie jaar kreeg opgelegd.

De gemachtigde dient dan ook uiterst zorgvuldig te werk te gaan bij het opleggen van de meest drastische maatregel.

4. In de gemaakte belangenafweging en het individueel onderzoek door de verwerende partij, werd onvoldoende rekening gehouden met de situatie van de nog studerende dochter, mevrouw K.(...) K.(...). Zij heeft geen inkomen en wordt ondersteund door haar gezin voor haar studies.

Zij volgt jarenlang school aan de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs te Antwerpen (zie stuk 3), terwijl de gemachtigde slechts stelt dat zij hier "school" loopt (zonder enig concreet element). Mevrouw K.(...) K.(...) volmaakt de opleiding Logistiek Assistent in Ziekenhuizen en zorginstellingen bij de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs en loopt hiervoor stage (zie stuk 4 – hetgeen zij niet kan in Turkije, laat staan deze Nederlandse opleiding afmaken in het buitengewoon onderwijs). De duurtijd en de specifieke opleiding van mevrouw K.(...) zijn relevante gegevens waarmee duidelijk onvoldoende rekening werd gehouden en waardoor de gemachtigde onzorgvuldig handelt.

Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4), hetgeen mevrouw K.(...) K.(...) niet kan verderzetten in Turkije.

Door de gemachtigde is op 9 mei 2017 erkend dat dit een relevant gegevens zijn – mevrouw K.(...) K.(...). werd opgepakt op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken aan hun woonst, maar opnieuw in vrijheid gesteld. Zij mag haar opleiding afmaken.

In de beslissing van 9 mei 2017 van mevrouw K.(...) C.(...). wordt vermeld: "Betrokkenes zus K.(...) verblijft eveneens illegaal in België. Zij gaat in België naar school en mag haar huidige schooljaar in België nog afmaken", maar haar volledig gezin (omkadering) wordt echter gedwongen verwijderd van het grondgebied waardoor zij niet in staat wordt gesteld haar school af te maken. Beide zaken zijn fundamenteel tegenstrijdig met elkaar.

Een individueel onderzoek, voorzien in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden werd aldus niet uitgevoerd.

De gemachtigde schendt hiermee tevens het hoorrecht, doordat minstens blijkt dat verzoekster niet op een nuttige wijze werd gehoord waarbij hij bovenvermelde feitelijke gegevens - dat mevrouw K.(...) K.(...) buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4) - concreet kon toelichten aan de gemachtigde. Uit de eigen gedragingen van de gemachtigde blijkt dat deze gegevens weldegelijk relevant zijn.

Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Het niet nuttig horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

5. In de belangenafweging door de gemachtigde wordt geen belang geschonken aan de zeer lange duurtijd dat verzoekster en haar gezin momenteel in België verblijven én hun zeer langdurige afwezigheid uit Turkije. Een individueel onderzoek, voorzien in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden werd aldus niet uitgevoerd.

De echtgenoot van verzoekster verblijft ondertussen sinds 2004 in België. Hij heeft zijn band met zijn land van herkomst stelselmatig verloren door zijn langdurige afwezigheid. Hij is van Turkije vervreemd geraakt. De heer K.(...) M.(...) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw K.(...) D.(...).. Het volledige gezin verbleef hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Verzoekster verblijft dus sinds 2008 onafgebroken in België.

Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie S.(...) (bevriende landgenoten) te (...). Dit laatste is overigens gekend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een verwijdering van het grondgebied voor een duurtijd van drie jaar zou hen voor grote moeilijkheden zetten om te overleven, laat staan om zijn opgebouwde sociale netwerk in België (o.a. met de familie S.(...)) te kunnen behouden. De zeer lange duurtijd dewelke de familie afwezig is gebleven van Turkije maakt dit minstens aannemelijk.

De gemachtigde moet hiermee rekening houden en deze elementen zorgvuldig afwegen. Deze feitelijke elementen worden niet onvoldoende overwogen. Deze feitelijke elementen zijn nl. van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

De loutere opsomming van de doorlopende procedures kan hiertoe niet volstaan.

In de toepasselijke regelgeving is bovendien niet voorzien in een uitzondering wanneer verzoekster “zelf verantwoordelijk” zou zijn voor deze situatie.

De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in zijn onderzoek betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. De gemaakte afweging van de gemachtigde is onzorgvuldig en volstaat hierom niet.”

In een derde en laatste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt het volgende in haar derde middel:

“Door zowel de moeder als vader van verzoekster werd een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, waarbij verzoekster mede een aanvraag heeft ingediend (o.a. als mantelzorger).

Er werd een advies uitgebracht door de arts-adviseur op 29 februari 2016. De aanvraag werd hierop tweemaal door de bevoegde overheid ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 2 maart 2016.

Door de verzoekende partij werd op 2 mei 2016 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 2 maart 2016, zowel voor de vader als de moeder. Deze procedure is nog hangende.

Het weze herhaald dat mevrouw D.(...) K.(...) gekend is met diabetes mellitus type 2. Mevrouw D.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en depressie. De aandoening van mevrouw D.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door haar huisarts (Dr. P.(...) Y.(...)).

Zij volgt een strenge medicamenteuze behandeling haar zijn ziekte.

Het weze tevens herhaald dat de heer M.(...) K.(...) gekend is met diabetes mellitus type 2 sinds 2009.

De heer M.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nierkoliek (links).

De noodzakelijke medische zorgen zijn niet beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst (Turkije), zoals uiteengezet in de procedure gericht tegen de beslissingen van 2 maart 2016.

Hiermee wordt door de gemachtigde op geen enkele manier rekening gehouden, terwijl nochtans een individueel onderzoek vereist is.”

2.2. De door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.8. In haar middelen betwist verzoekster nergens dat zij tussen midden oktober 2010 en eind oktober 2016 twee bevelen betekend kreeg om het grondgebied te verlaten waaraan zij geen gevolg heeft gegeven waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van voormeld artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet de verwijderingsmaatregel gepaard diende te laten gaan met een inreisverbod. De Raad wijst erop dat de loutere vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd in beginsel volstaat om aan verzoekster een inreisverbod op te leggen.

2.9. In haar eerste middel betoogt verzoekster dat onderhavig inreisverbod zou moeten worden vernietigd indien de verwijderingsmaatregel, waarmee het gepaard gaat, vernietigd zou worden. De Raad wijst er echter op dat zowel de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvV 15 mei 2017, nr. 186 814) als het beroep tot nietigverklaring (beschikking schriftelijke procedure d.d. 30 augustus 2017) tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werden verworpen. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat het inreisverbod om die reden zou moeten worden vernietigd.

2.10. Artikel 8 van het EVRM is inhoudelijk gelijklopend aan artikel 7 van het Handvest. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door

het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

2.11. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In haar middel beschrijft verzoekster dat zij sinds 2008 in België verblijft en dat zij thans met haar echtgenoot en twee van haar dochters bij een bevriende familie verblijft, dat zij door een arts wordt opgevolgd omwille van haar medische problemen, en dat haar twee inwonende dochters als mantelzorgers fungeren. Het bestaan van een privé- en gezinsleven ‘*an sich*’ wordt in de beslissing niet betwist, maar er wordt aangestipt dat verzoeksters verblijfsrecht reeds in oktober 2010 werd ingetrokken omdat het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, waardoor afbreuk wordt gedaan aan het beschermenswaardig karakter van dit privé- en gezinsleven in België.

2.12. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval – verzoekster wordt immers geacht nooit een legaal verblijf te hebben gehad – dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

2.13. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing volgende afweging teruggevonden kan worden met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster: “(...) *Betrokkenes echtgenoot en twee meerderjarige dochters verblijven eveneens illegaal op het grondgebied en dienen eveneens terug te keren naar Turkije. Betrokkenes derde meerderjarige dochter G.(...) verblijft ondertussen legaal op het grondgebied. Zij is in België gehuwd en heeft ondertussen haar eigen leven. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene bovendien in staat stellen om in contact te blijven met haar dochter*” Verzoekster stelt in haar middel dat bij de belangenafweging onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de scholing van haar jongste dochter. De Raad merkt in de eerste plaats op dat onderhavige beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en niet op haar dochter. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeksters jongste dochter recent meerderjarig werd, waardoor zij niet langer dienstig kan voorhouden dat er ‘omkadering’ vereist is. Tevens dringt zich de vaststelling op dat er in hoofd van verzoeksters jongste dochter geen gedwongen verwijderingsmaatregel werd getroffen en geen inreisverbod werd opgelegd. Aan verzoeksters jongste dochter werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd waarbij zij in de mogelijkheid werd gesteld haar schooljaar af te maken. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat er geen individueel onderzoek zou hebben plaatsgevonden of geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Terloops merkt de Raad op dat verzoekster in haar middel verwijst naar een aantal bijlagen bij haar verzoekschrift betreffende de scholing van haar jongste dochter, maar deze stukken kunnen niet in het rechtsplegingsdossier worden aangetroffen.

Tenslotte slaagt verzoekster er niet in te verhelderen op welke wijze het inreisverbod of de duur ervan een impact zouden hebben op de rol van mantelzorgers die door haar dochters werden vervuld aangezien aan beide inwonende dochters de verplichting werd opgelegd om naar Turkije terug te keren.

2.14. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

2.15. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

2.16. De bestreden beslissing, tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), valt onder de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

2.17. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoekster voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod hieromtrent zou zijn gehoord. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In

haar middel concretiseert verzoekster nergens welke specifieke omstandigheden, die niet gekend zijn bij het bestuur, zij dan wel zou hebben aangevoerd in het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure en dus tot het niet-opleggen van een inreisverbod of het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan 3 jaar. Verzoekster verwijst naar haar langdurige afwezigheid uit Turkije, maar zij brengt niets in tegen de overweging uit de beslissing : “(...) *gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven*”, die gestoeld is op de vaststelling dat zij reeds 2 eerdere bevelen betekend kreeg zonder dat zij hieraan gevolg gaf en die verantwoordt waarom een inreisverbod voor een maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Wat de contacten met haar dochter betreft, wordt in de beslissing gewezen op de “(m)oderne communicatiemiddelen” die *‘betrokkene bovendien in staat stellen om in contact te blijven met haar dochter’*.”

2.18. In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet omdat geen rekening zou zijn gehouden met haar medische situatie.

2.19. Verzoekster verwijst naar haar procedure tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 maart 2016, waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De Raad merkt op dat in het kader van deze procedure met betrekking tot de medische toestand van verzoekster in het licht van artikel 3 van het EVRM het volgende werd gesteld: *“Wat de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.) In casu tonen de verzoekers dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer die oordeelde dat de medische aandoening van de eerste verzoekster in Turkije kan behandeld worden en dat de eerste verzoekster toegang heeft tot deze behandeling.” (RvV 24 augustus 2017, nr. 190 912). De Raad is van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar medische situatie aanleiding zou kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of dat hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Uit het geheel van de informatie blijkt immers dat de medische situatie in het kader van een medische regularisatie-aanvraag werd onderzocht.*

2.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 41 van het Handvest of van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht. Verzoekster toonde geen schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet aangetoond.

De drie door verzoekster aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN